

TEMAS PRI LA MESAĜO EL FATIMA

Sac. Josef Fajter

Mi volas informi vin pri prelego okazinta februare 2004 proksime de urbo St. Cyr en la plej granda kleriga centrejo por oficiroj de franca armeo. La prelegon partoprenis pli ol 200 oficiroj kaj kadetoj. Preleganto estis D-ro Maurice Caillet, iama grava membro de framasona loĝio. Tiu kuracisto devenanta el profunde kontraŭklerikala familio, kiu rekte malamamis ĉion katolikan, estis multajn jarojn membro de la framasona loĝio kaj atingis 18-an rangon de inicio.

D-ro Maurice estis ginekologo en hospitalo en Rennes. Lia edzino malsaniĝis kaj iĝis tute paralizita. Post pli ol unu jaro li kun ŝi forvojaĝis en iun banlokon kun varmaj fontoj en Pireneoj esperante, ke lia edzino denove povos ekstarti.

Kiam la banloka kuraco donis neniu plibonigon, ili revenis hejmen kaj ilia vojo kondukis preter Lurdo. Kvankam la kuracisto ne kredis je Dio, li alveturigis sian edzinon al Lurdo, ĉar li konsolis sin per espero, ke la bano en lurdaj fontoj povus al ŝi helpi.

Estis tio jam vintre kaj estis tre malvarme. Dum lia edzino atendis la banon, li staris ekstere en malvarma vento. Li ĉirkaŭrigardis, por trovi lokon, celante sin kaŝi, kaj li ekvidis unu pordon. Kiam li eniris, li konstatis, ke li eniris kapelon, kie la sacerdoto celebris la sanktan meson. Ĉar li volis varmiĝi, li tie restis. Kiam oni legis Evangelion, li aŭdis tekston el sankta Mateo: „Frapu kaj estos malfermite al vi.“ Tiuj ĉi vortoj de Jesuo estis tute kongruantaj kun tio, kion li devis eldiri, kiam li volis atingi pli altan rangon en la framasona loĝio. Lin tre emociigis la ekscio, ke al tio oni uzas tekston el Evangelio. Samtempe li aŭdis tute klare voĉon: „Vi esperas, ke via edzino resaniĝos, sed kion vi faros?“ Tio lin tre impresis, ke tuj post la meso li trovis la pastron kaj diris: „Mi volas esti baptita.“ La pastro klarigis al li, ke

li devas sin por la bapto dum kelkaj monatoj prepari.

La sanstato de lia edzino post la lurda bano estis tute la sama kiel antaŭe. Sed post la reveno al Rennes D-ro Caillet foriris el la hospitalo, ĉar li ne plu volis fari abortigojn. Kiel framasono li ĝis nun estis tre aktiva ĉe validigo de porabortigaj leĝoj.

En la tago de lia bapto estis lia edzino subite tute resanigita. Ekde tiu tempo li okazigas multajn prelegojn pri framasonismo akcentante, ke ĝuste ĝi kulpas por ĉiuj leĝdonadoj koncerne eksedziĝojn, abortigojn, samseksemajn ligojn, por deŝtatigo de la eklezio, por kontraŭekleziaj lernejoj programoj ktp.

Li ankaŭ diris, ke pli ol 100 la plej altaj politikistoj kaj oficistoj estas membroj de la framasonaj loĝioj kun alta rango de la viciĝo. Kiam li forlasis loĝion, lia vivo estis endanĝerigita. Spite de tio li decidiĝis okazigi ĉie en Francio prelegojn pri la granda danĝero, kiun kaŭzas membrecoj en la framasonaj loĝioj. Per tio li iĝis tre konata, kaj se al li okazus ia malbono, ĉiuj sciis, ke malantaŭ tio staras framasonoj.

Li ankaŭ rakontis pri tio, ke estas por li nekomprenebla, ke ĝuste lin Savinto elektis por granda graco de la kredo post la vivo plena de malamo rilate al la Eklezio kaj post ĉiuj liaj malbonfaroj.

Lia kortuŝa konvertiĝo celas al klarigo de la fono, kial eŭropa konstitucio rifuzas mencion pri Dio, kial devas esti el la publika vivo forigitaj ĉiuj signoj de la religia aparteneco kaj la religio proklamita kiel tute privata afero.

Je unu flanko ĉi tie aktivas organizacio, kiu sin trudas al la socio per intensiva propagando. Duaflanke trovas tiu ĉi organizacio en la socio senigita de Dio la plej bonan grundon por realigo de siaj metodoj.

Premiero de Baden-Württemberg diris en Munkeno, ke la mencio pri la rilato al Dio estas por la eŭropa konstitucio neakceptebla. Unu brita liberala politikisto proklamis: „Dio en liberala moderna konstitucio taŭgas por nenio.“

Ke la kaŭzo de tiu ĉi decido estas larĝe disvastigita pensmaniero, klarigas al ni fama aŭtoro de „Insularo de Gulag“ Aleksando Solĵenicin: „Kiel infano mi aŭdadis, kiel la maljunaj homoj eksplikadis grandegajn skuojn, kiuj trafis Rusion: »La homoj forgesis Dion. Tio estas kaŭzo de ĉio.« Hodiaŭ, kiam mi dum duono de jarcento prilaboris historion de nia revolucio, kiu englutis 60 milionojn homajn vivojn, mi ne povas la ĉefan kaŭzon de tio esprimi per aliaj vortoj ol: »La homoj forgesis Dion. Tio estas kaŭzo de ĉio.« Eĉ por la tuta dudeka jarcento mi ne havas alian eksplikon.“

Solĵenicin plue opinias, ke la kredo en Okcidento ne estas minacata per ekstere kreita incendio, sed per interna renverso, kio estas ankoraŭ pli danĝera. La malbono kuŝas pli multe en la homaj koroj ol en la politika sistemo. Ĉi tie estas ŝlosilo por nia ekzisto aŭ malekzisto.

La homo mem per sia egoismemo ligas al si la maŝon ĉirkaŭ la kolo. La okcidentaj socioj ĉiam pli perdas ideon pri pli alta senco de la vivo kaj dediĉas sin al pelado post sensaj kaj materiaj ĝuoj.

Se la okcidenta socio dum unu generacio profunden falis, nuntempe ĝi do hastegas al sia perejo. Multaj instruistoj edukas la junularon en la malamikeco al la socia ordo kaj facilanime ilin cedas al sendieco.

Estas tio paradokso: ju pli ampleksaj estas la homaj liberecoj kaj ju pli kreskas socialaj certecoj kaj bonfarto, des pli kreskas en la socio malamo kaj sopiro pri venĝo, kiuj detruigas sekurecon de nia socio. Jam dum multaj jardekoj vane serĉas nia socio elirsolvon el ĉiam pli kreskantaj problemoj,

kaj tio estas pruvo, ke la savo ne enestas en la materia abundo kaj sukcesaj negocoj.

Savi nin povas nur tio, ke mi ekkaptos proponitan mizerikordan amon de Dio – savmanon, kiun ni facilanime kaj indiferente forpuŝas: „La homoj forgesis Dion. Tio estas kaŭzo de ĉio.“

La apostato estas profunda kaŭzo de supraĵeco kaj indiferenteco, kiuj sufokas konscion de la kulpo, kreas trompan memkonfidon kaj malhelpas al reveno kun pentito al Savinto. „Vi mortos en viaj pekoj,“ trifoje diras Savinto al la memfidemaj fariseoj, ĉar ili rifuzas proponon de la savo.

Tia ankaŭ estas la mesaĝo el Fatimo kiel propono de la ĉielo por la Eklezio: „Se vi pentos...!“ por ke vi forturnu malfeliĉon kaj atingu pacon kaj benon por la tuta homaro.

„Eklipso de la kredsuno metas sian ombron sur multajn landojn de la kontinento,“ diris Sankta Patro antaŭ nelonge. Simile sin esprimis episkopo el Lagun: „Hodiaŭ superregas indiferenteco. Tio kondukas al ĥaoso. La ĉefa malamiko de la Eklezio ne tiom estas la malamikeco rilate al la religio aŭ ateismo, sed indiferenteco: Estas por mi egale, ĉu Dio ekzistas, aŭ ne.“ Ekregis eklipso de la kredsuno, ĉar multaj eŭropanoj perdis senco por Dio kaj religia heredaĵo, kaj tial ili vivas sen espero kaj sen orientiĝo.

„Eŭropo, kiu forlasis Dion, direktas al socia disfalo, morala ĥaoso kaj politika malkonkordo,“ diris Sankta Patro. Plue li diras, ke la homa malsaĝeco kaj supraĵa diskriminacia pensado ne darfis senigi la estontajn generaciojn pri la espero.

„Frankfurter Allgemeine Zeitung“, unu el la plej grandaj germanaj neŭtralaj taggazetoj, pri tio skribis: „Kio estas Eŭropo, kio devas esti Eŭropa Unio? La respondo oni povas doni nur en du niveloj: fizika kaj metafizika. Pri la unua vidpunkto ekzistas neniu unueco kaj pri la dua ne estas klare. Eŭropa Parlamento rifuzas rilaton al la kris-

tanismo aŭ al kristana-hebrea tradicio. Eĉ ne mencio pri Dio estis allasita. Tiel la parlamento de EU perdis ŝancon, doni al Unio spiriton kaj mision...“

Fatalaj konsekvencoj de tiu ĉi spirita sinteno rezultas el proklamo de franca prezidento, al kiu sin aligis ankaŭ germana federacia prezidento, kiam ili deklaris, ke kiu ajn signo de la religia aparteneco devas malaperi el la publika vivo. La religia konvinko estas pure privata afero.

Ĉi ĉio ne estas hazarda. Demokratio, kiu altigas liberecon kaj egalecon kiel la plej altajn valorojn, sin starigas ĉi tie tiranece kontraŭ la plej fundamentaj homaj rajtoj. Politikistoj, kiuj opinias, ke per tio, kiel ili forpuŝas Dion, servas al rajto je libereco, ne havas en sia blindeco imagon, al kia spirito ili sin fordonis en sia batalo kontraŭ Dio kaj kontraŭ Kruco, kiu estas simbolo de la savo kaj libereco.

Dostojevskij diris pri Franca Revolucio, kiu estis plena je malamikeco rilate al la Eklezio: „La revolucio devas nepre komenci per ateismo.“ La plej altranga juĝisto de Vatikano Kardinalo Pompeda metis la demandon: „Kiurajte povas la ŝtato al iu malpermesadi, porti veston kiel signon de sia religia aparteneco? Per tiu malpermeso povas esti validigita ne la mondkoncepta neŭtraleco, sed la nova religio de laiceco.“ La antaŭtimoj de la kardinalo, ke per la leĝo, kiu estis deklarita en Francio, povas esti influitaj ankaŭ

aliaj ŝtatoj, sin montris kiel ĝustaj, ĉar la germana prezidento ankaŭ eldiris postulon malpermesi muzulmanan kaptukon ankaŭ la katolikan krucon kaj ordenan veston. Tiel estos laŭ kardinalo laiceco ne la simbolo de la libereco, sed ĝia neigo. Kelkaj kardinaloj poste sekve reagis: la kristaneco ne estas privata afero, sed la afero publika. Konforme kun Pascal la kardinalo Meisner supozas: „La homon oni povas kompreni nur tiam, kiam ekzistas Dio. Tial estas la religia libereco bazo de ĉiuj ceteraj homaj rajtoj en la mondo. La homo estis kreita kiel socia estulo, tial neniu kristano ekzistas sola sen kunkristanoj. Li do devas havi la rajton konfesi sian kredon.

La historio de la 20-a jc. al ni montris, kion kapablas fari la homo, se la religio estas lia privata afero. Kie ne estas Dio, puŝas sin la homo sur lian lokon. Kredo je Dio relativigas la homajn pretendojn, ĉar la homa aŭtoritato devas sin regi per Diaj leĝoj.“

Estas tasko de la Eklezio disponigi al la mondo por ĝia savo ateston pri Dio. Ve al la mondo, kie estas la Eklezio pro la timo sen profilo, kie ĝia mesaĝo estas senenhava, ĝia vojo ne donas ĝustan orientiĝon. Poste ne eblas savi la mondon. Malgraŭ tio Dio al ni sendas por helpi Patrino de sia Filo, al kiu Li konfidis sorton de la mondo, kiel Ŝi diris en La Saletta. Ni ne forrifuzu tiun ŝian helpan manon! ■

El -sks- 27/2004